

ABONAMENTUL

Pentru monarhie:
Pe an 18 cor. $\frac{1}{2}$, an
9 cor. $\frac{1}{4}$, 450 fil.

□ □

Pentru străinătate:
Pe un an 24 coroane
 $\frac{1}{2}$, an 12 cor. $\frac{1}{4}$, ar
6 coroane.

Unitatea

INSERTIUNI.

Un șir garmond:
odată 14 fil., a doua
oară 12 fil., a treia
oară 10 fil.

□ □

Tot ce privește foaia
să se adreseze la: Re-
dacțiunea și admini-
strațiunea „Unității”
în Blaj.

Foaie bisericească-politică. — Apare: Marța, Joia și Sâmbăta.

Circulara diecezei de Gherla.

Rev. în Hristos frați vicari foranei!
M. On. în Hr. frați protopopi și preoți!

Nr. 1476—1916.

Excelența Sa Preasfințitul Domn Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Victor Mihályi din ședința consistorială de dto 22 Februarie a. c. Nr. 942. a binevoit a ne încunoștința, că pentru ocrotirea și îngrijirea orfanilor gr.-cat. români lipsiți, rămași după cei căzuți în războiul mondial, a adus marimonioasa, nobila și umanitara hotărâre de a înființa în Blaj un Orfelinat gr.-cat. român, pentru care prin o Epistolă Pastorală s'a și deschis colectă în Arhiepiscopie, dând expresiune dorinții, ca acel orfelinat să fie al întregii provincii mitropolitane — în urma legăturii dintre diecezele acestei provincii — care și prin aceasta va deveni tot mai strânsă. Luând cu multă mângâiere sufletească act despre aceasta în ședința Consistorului nostru din 11 Martie a. c. ne-am declarat că aderăm, acedem din toată inima la hotărârea Excelenței Sale pentru înființarea acelu orfelinat din Blaj și vom face tot posibilul pentru bunul succes a acelei nobile și mărețe întreprinderi.

Cadrele înființându-lui Orfelinat gr.-cat. român, precum ni-se indică în înaltul rescris al Escelenței Sale sunt următoarele:

(Aici se reproduc patru aliniate cunoscute din Pastorală Escelenței Sale Părintelui Mitropolit.)

În fine Escelența Sa dă expresiune dorinții de a deschide acest Orfelinat încă în cursul acestui an.

Venerați Frați! Arătându-vă în cele de mai sus scopul orfelinatului înființând, cred că nu ar mai fi lipsă prin cuvinte a Vă mișca inimile ca să promovați aceasta sfântă cauză lucrând și jertfînd fără preget pentru buna reușită a acestei mărețe întreprinderi.

Dar totuși să considerăm mulțimea pruncilor nevinovați rămași fără scutul părintesc espuși foamei și nefericirilor vieții acesteia, risipirii și să ne aducem aminte de ceea ce zice psalmistul:

„*Tie s'a lăsat săracul, smeritului tu fi ajutor*”. (Ps. 9) sau de ceea ce zice la Ev. Mat. (9. 36.): *iară văzînd el popoarele i-s'a făcut milă de ele, că erau năcăjite și risipite, ca și oile cele ce n'au păstor*.

Iară păstorii pruncilor orfani despre cari vorbim noi — au rămas pe câmpul

de onoare vărsându-și sângele pentru patrie.

„*Fericiți cei îndurători că de aceia se vor îndura*” (Mat. 5) e cuvântul Domnului în predica de pe munte, a Domnului care „*a umblat binefăcînd*” (Fapt. ap. 10. 38.) Iară preotul este locușitorul și următorul iubitorului, binefăcătorului și îndurătorului Isus. Spiritul preoției lui Isus Hristos este spirit al iubirii. Preotul însuflețit de acest spirit trebuie să fie adînc mișcat de lipsele deaproapelui să-i sară întru ajutor, să fie părintele săracilor ocrotitor văduvelor și orfanilor, sau cum zice sf. Augustin să le *fie mîna* care să-i scoată din mizeria în care au ajuns și care să le șteargă de pe fețele lor lacrimile suferinții.

Preoții trebuie să premergem poporul cu faptele îndurării și faptele cele bune cari le săvârșesc credincioșii preoții să le conducă, să fie ca un canal prin care să se reverse în sânul săracilor binefacerile creștinilor buni. „*Să se învețe și ai noștri a purta grije de fapte bune, spre trebile cele de folos ca să nu fie fără fruct*” (Tit 3. 14.)

Să considerăm de altă parte cum în institutul ridicat prin jertfa noastră a tuturor, preoți, mireni, intelectual, țărani, bogați, săraci, contribuind fiecare după putință, precum se zice (la Tobia 4. 9. 10.): *după cât de multă avere ai, fă milostenie; de ai mult, mult dă, de ai puțin nu te sfii a face milostenie*”; sau precum zice Apostolul despre creștinii primi *au ajutat pe frații lor, după puterea lor și peste putință*”. (II. Cor. 8. 3) — să considerăm zic cum în acel orfelinat an de an mulțime mare de prunci orfani își vor câștiga creștere religioasă, învățătură pentru trebuințele vieții și se vor reda societății, ca membrii vrednici bisericii, neamului și patriei, — și atunci se vor deschide inimile noastre spre fapta îndurării și se va umple sufletul nostru de o mângâiere lină.

Și acum fiecare în tractul său, în parohia sa în cercul său de activitate să se pună pe lucru cu totul zelul întru promovarea cauzei orfelinatului; premergînd cu exemplu se esplice poporului credincios scopul orfelinatului, să-l îndemne la oferte zicîndu-i cu sf. Scriptură: *Dreptul să îndură și împrumutează* (Pilde 13., 12.) sau cu dreptul Iob: *Din tinerețele mele îndurarea a crescut cu mine și din pîntecele maicii mele am povățuit*”.

Pe nici un sărac nu l'gm lăsat gol și în tunderea meilor mei și-au încălzit umerii lor și afară nu mînea strădin și ușa mea la tot cel ce venea se deschidea”. (Iob 31).

„*Ochi eram orbilor și picior schiopilor, eram tată neputincioșilor*” (Iob 29. 15).

De aceea pentru că Iob a fost așa de îndurător față cu cei nefericiți și suferitori, nici Dumnezeu nu l-a părăsit în nefericirea și mizeria sa, ci l-a binecuvîntat îndoit cu bunuri și averi.

Și la acestea bunul nostru popor, bunii noștri credincioși, cari și în decursul acestui războiu au dat dovezi de atâtea jertfe marimonioase, vor asculta de glasul părintelui și păstorului și vor pune pe altarul binefacerii și a milosteniei obolul lor.

Punându-Vă la inimă cauza sfântă a orfelinatului, invit cu toată onoarea pe vicarii, protopopii și preoții din frumoasa și estinsa noastră dieceză, ca în înțelegere cu frunțașii noștri mireni să se pună în fruntea acestei salutare mișcări, aceasta să o conducă și nizuiască cu tot zelul a o duce la bun rezultat.

Preoții în parohii și filii în conțelegere cu învățătorii cu curatoratele bisericești, cu intelectualii și oamenii de inimă, cu reuniunile Mariane de femei, unde sunt, și și unde nu ar fi atari reuniuni, să chieime într'ajutor femeii frunțașe din parohia lor, să se facă colectă pretutindenea și pe toată linia în Biserică și pe la căminul fiecăruia.

Spre scopul colectei să se facă liste trebuincioase în toată forma recerută, cari de sine înțeles stau sub controla publică. Acelea se vor umplea prin ofertele de bani și orice obiecte de valoare și de trebuință pentru un internat de băieți în fragedă etate.

Banii colectați și ofertele să se trimită la acest Ordinariat prin *protopopii tractuali*, punându-se pe asemnațiunile de bani *bani pentru orfelinat*, iară listele în plio deosebit cu raportul protopopului respectiv.

Terminul până când sunt a-se trimite acestea aici, conformându-ne dispozițiunei din Epistola Pastorală a Excel. Sale Domnului Arhiepiscop și Mitropolit îl punem în rândul prim până în *30 Maiu n. a. c.* avînd până atunci în sf. Paresimi, la sf. Sărbători și mai departe timp destul la dispoziție pentru facerea colectei. În al doilea rând se poate face respective continua colecta tot așa în postul sf. Mării

Toate ofertele se vor cvita din partea acestui ordinariat și la finea luni Maiu se vor străpune Preaveneratului Ordinariat mitropolitan.

Vă rog să se facă acestea prompt și cu tot zelul însemnând aici din nou, că intențiunea Excel. Sale Domnului Arhiepiscop și Mitropolit este: de a deschide acest orfelinat încă în cursul acestui an.

Întru mărirea lui Dumnezeu!

Din ședința consistorială ținută în Gherla, la 14 Martie 1916.

Ioan Georgiu
vicar capitular.

O colectă pentru orfelinatul din Blaj.

Nici când n'a fost prilej mai potrivit de a se face colectă pentru un scop de binefacere, decât acum, când s'a lansat ideea orfelinatelor. De-oparte pentru scopul mare și sfânt de-a îngriji orfanii celor ce mor moarte de eroi pe câmpul de luptă, apărând viața și avutul nostru al celor deacasă; de altă parte pentru că nici când n'a văzut lumea o abundență mai mare de bani ca și acum. Astăzi tot la al treilea țaran li trec prin mâni bancnote de o mie de coroane, și sunt mulți cari au și sute și chiar mii în bani gata.

În comuna unde locuște scriitorul acestor șire în zilele trecute câțiva săteni au pus rămășag, în crisma sâtească, care va arăta bani mai mulți. Unul și-a măsurat arginții cu kg. iar altul a scos din șerpar mai multe bancnote de câte 1000 cor.

În Dumineca trecută am pus la cale în parohie o colectă pentru orfelinatul din Blaj. În biserică după serviciul dumnezeesc am pregătit pe credincioși pentru colectă, espunând cu deamănuntul întregă chestiunea și arătând scopul frumos pentru care toți trebuie să jertfească, cu atât mai

mult, cu cât acum o pot face cu ușurință, le-am zis, acum vă sunt pungile pline și ar fi păcat să le strîngeți cu sgarcenie și să nu lăsați să picure ceva din ele și pentru orfanii celor morți în războiul crunt; căci ei ne apără avutul nostru. Ei dacă ar fi trăit și-ar fi îngrijit copiii, dar acum avem noi datorința să le purtăm de grije, pentru că părinții lor pentru noi și-au jertfit viața. Avem așadar datorință sfântă să-i îngrijim și să zidim case orfanilor celor ce-și varsă sângele pe câmpul de bătaie.

Pentru a duce colecta la bun sfârșit știam dela început, că nu-i de ajuns să apelăm numai cu vorba și apoi să așteptăm ca să dăruiască cine vrea, — ci am plecat din casă în casă trei inși: preotul, învățătorul și un curator bisericesc. Rezultatul colectei a fost bun, peste așteptare, dar am experiat două lucruri. Unde aveam mai multă nădejde acolo am primit mai puțin, și unde nici nu credeam acolo am aflat inimi bune și darnice. Celea câte va sute de coroane ce le-am adunat sunt bani prețioși, din cauza că au fost dăruți cu tragere de inimă de cei mici și mulți. Esperiența ce am făcut-o mă îndeamnă să scriu șirele acestea.

Pe tină mare și ploaie am plecat trei inși în numele Domnului.

— Pentru copiii orfani să dăruți ceva, zicem noi, și suntem bine primiți de-arândul. Câte 4—5 coroane în fiecare casă.

Ajungem la o „casă de om bogat“, — 40 de jughere cl. primă, vite frumoase și scumpe, bani gata și hambare pline.

— Aici, zic eu la intrare, ne vor da cel puțin 20 de cor., dar să poate să ne dea și 100 cor. Mare ne-a fost surprinderea când stăpânul casei îndată ce-i spunem scopul venirii ne răspunde brusc: „Nu dau nimic, eu nu vreau să fac școală pentru copii altuia“.

— Pentru Dumnezeu bade Niculae doar nu vom păți rușinea asta tocmai la Dta, unul dintre fruntașii satului. Uite până aici toți au dăruit câte ceva.

O jumătate de ceas ne silim zădarnic să ajungem la ceva dar omul rămâne neinduplecat. În urmă ne scoate ochii cu 2 cor. la stăruința femeii. Eșim abătuți și triști. Mai bine era să nu fi intrat aici, cugetam. Eșind prin curtea cea mare medităm toți trei și ni-e greu la fiecare să începem vorba. Mie îmi vin în minte cuvintele Mântuitorului, cari de astădată nu mi-se par hiperbolice: „Cât de anevoie vor intra întru împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții“...

Trecem în vecini. Oameni săraci, nu au decât căsuța plină de copii. Bărbatul lucra în fabricile Americii, acasă mama cu cei mai mărișori copii are un bun izvor de venit: sapa cu care lucra a treia parte în moșia grofului.

— Ași zice să mă scrii și pe mine cu ceva de parinte, dar știi că n'am bani. Dacă ai face bine să mă mai împrumuți Dta cu ceva până va mai trimite George din America...

— Îți dau că știi bine că te-am mai ajutat. Cu cât să te scriu?

— Cu 5 cor. dle.

— E prea mult dela Dta lele Marie. Te scriu cu 2 cor. cât ne-a dat și vecinul Dtale. Totuși ai dat Dta de o sută de ori mai mult decât el.

Trecem mai departe. Găsim aproape numai femei și bătrâni cu toții dăruiesc câte 3—4 coroane și mai bine.

Ajungem la o casă de om sărac cu 7 copii. Noi stăm la îndoiala: să cerem și de aici. Omul ne așteaptă în prag cu 5 cor. Prindem tot mai multă nădejde și trecem din casă în casă. Unul cu 15 jughere de moșie se asunde, vecinul cu 20 tot așa. Femeile îi scot din rușine cu câte 2 cor.

FOIȚA.

Scrisoarea cea din urmă.

De Ion Isaïcu, preot militar.

Așa aduse soartea, să plece la oaste deodată cu cei doi feciorași și să-și năpuștiască totul.

Despărțirea pentru el era cu atât mai dureroasă, cu cât își știa nevasta ținută la pat de o boală grea, nemiloasă, care o chinua de atâta amar de vreme, și lasă pe cei doi bătrâni neputincioși fără sprijin, iar pe cei trei copilași mărunți, pe drumuri.

De gospodărie își și uitase. Iar când vecinii și bunii lui prietini, cu fețele posomorâte, abătuți li strângeau mâna, în semn de rămas bun, și cercau să-l mângâie, să-l întărească, sughițurile rari, infundate și o tasă seacă, năvalnică, li ridicau sângele până sus la moalele capului și părea, că toată lumea să învârte cu dânsul.

Privi apoi cu ochii scâlțați în lacrimi de suferință, fața plînsă, suptă și galbină ca perețele a bolnavei, li strânse cu putere mâinile, li atinse fruntea încărcată de sudori răci, buburedate cu un sărat cald, un sărut, care părea, că e arde până la inimă. Își vedea destrămată, apusă fericirea țesută în

tignă și înțelegere bună, în cei 25 de ani scurți, ca o părere.

„Acuma rămâi... Dumnezeu sfântul te miluiească; nu-ți uita nici de amăriții ăștia de bătrâni; ochii și copilașii.“ Și simția, cât de slabă este nădejdea, care și-o leagă el de-o umbră.

Gata de drum, ridică cu gingășie, în care părea grămădită toată dragostea lui de părinte, pe micuțul voios din leagăn, li alintă până sus, apoi li sărută așa de ferbinte, așa de îndesat, încât țipa bietul, ca mușcat de șerpe: „Oare pentru ce a trebuit să vii și tu pe lume chiar în zilele acestea grele?“

În curte își mai roti odată ochii și dând zbice călușelor lui spinteni, părea, că nici n'aude glasul ștregărașilor zglobii: „Mă să-mi aduci o pușcă, tătucă, iar mie o șapcă frumoasă.“ A pornit zăpăcit spre orașul vecin, ducând atâta jale în suflet.

Orășelul mișuna de mulțimea româncuțelor, în porturile lor frumoase de munte. Osteniră cu toatele, soții credincioase, cu micuții la sân, să-și mai bocească odată bărbății, multe dintre ele poate pentru totdeauna; numai pe a lui și o vedea svârcolindu-se în dureri, stoarsă, galbină, cum sughiță rar, infundat și sec. Simția, că-i așa de singur pe lumea asta, că n'are pe nime și vedea cum să desface un gol gustiv în inima lui desnădăjduită.

Pe la gări și popasuri, dragostea, urările de biruință a celor rămași în urmă,

li înviora pe toți; numai el stătea singur, ughiurit într'un colț al vagonului, abătut, cu capul descoperit, cerca să-și alunge greul de pe suflet cu dulceața slovelor răsperate dintr'o cârticică, pe e și-o alesese de tovarășă pe lungu-i drum.

O cetise de atâteaori până acum în viață, dar îi venia ca și cum ar fi alta, nici când nu simțise încă căldura aceea, care părea, că îl ușurează, îi primenește puterutele sleite.

„Fericiti cei curați cu inima“, cetia el, și inima îi era așa de curată, așa de ușurată.

Plouase strajnic toată noaptea, iară urletul turbat al vântului se izbea de pereții vagoanelor, șuerând a pustiu printre crepături, ca o dihanie prinsă în elucșă, pe când două locomotive, înădușite de pufaturile dese, întețite, abia își puteau urni șireagul de vagoane pe drumul serpentin și țepiș.

Gemea infundat pădurea, plângea jalnic ca undele îndepărtate ale dangătului ostenit de clopot, venite de pe alt tarâm necunoscut.

În dăicul nopții o smuncitură zdravănă, ne făcea să înțelegem, că suntem trecuți peste piscurile prăpăstioase, peste creasta înțepenită a Carpaților de miază-noapte.

Să mai fi fost un cîș pân' în ziua, când zorn treziți din semeul nopții, cer au să-și scuture valul înzăbrelit, și, ne treziri m în galaga unei gări galbene, în fața orașului învăluit încă în tăcerea adâncă a nopții, cu zidurile lui vechi și afumate, cari păreau

Ajungem la casa unde sede cu chirie o văduvă, care nu are decât sufletul în oase, și 2 copii. Trăesc din mână în gură.

— Treceam mai departe, zice eu. Ar fi păcat să le rupem din bucătura de mălai (Cu pâinea nu-s învățați).

Dar ei ne văd pe fereastră și copilul ce-l mai mare aleargă după noi și ne aduce o coroană: „pentru copiii săraci“. Abia îmi pot reține emoțiunea și lacrimile ce se imbulzesc între gene. „Că zic vouă, că văduva aceasta mai mult decât toți a dăruit“.

(Va urma.)

Un preot.

„Cel mai viteaz între viteji“. — Afară de vitejia micului erou George Rusu, amintit într'un număr trecut al ziarului nostru, înregistrăm cu o deosebită satisfacție și mândrie, fapta vitejească a altui erou român, a infanteristului Nicolae Barbu, remarcat în ordinea de zi al colonelului Hermann de Schramm din Timișoara, comandant al batalionului de rezervă dela regimentul 61. Ordinul de zi al colonelului Schramm în care se face amintire de fapta eroică a infanteristului român Nicolae Barbu a apărut într'un ziar german din Timișoară pe care îl dam în traducere după „T. R.“.

„Infanteristului Nicolae Barbu dela regiment i-a acordat comanda armatei pentru deosebita sa ținută vitejească în fața dușmanului *medalia de aur pentru vitejie*.“

Cu ocaziunea luptei a treia dela Isonzo, Italianii, aruncând mereu trupe noi în foc, au intrat cu preputere extraordinară în pozițiile mult deteriorate ale unei părți din regiment și astfel s'a dezvoltat o încercare sălbatică.

Infanteristul Barbu, dând exemplu în lupta aceasta, a sărit fără frică înainte, până

niște fanteazme cobitoare în întunecimea, ce le străjuia.

Pașii noștri atingeau pentru întâia dată huma jilavă, tinoasă a unui pământ străin, care în curând avea se aburească de sângele feciorelnic al flăcăilor Ardealului.

Hornistul suflă, cât îl lua pieptul „gata de plecare“; și în mers grăbit, indesat, în tact cadențat măsurau voiniciei tina elcoasă, groasă, zbiciuți în fața de suflul rece al crivățului de miază-noapte, dezvăorit din cătușele-i urgisite.

Printre celea două turnuri țuguete se ivi, din dosul unei dungii groase, negre de nori și craiul zilei, ca un jăratec aprins de manie, ca în curând să ni-se ascunda zile întregi, pentru cei mai mulți din noi pe vecii-vecilor.

Sub povara drumului greoiu, ostencios se răsturnau mulți dintr'ei noștri, ca atinși la mir, fără mila, fără crezământ. Așa-i batea, ce să i faci!

Pe semne e mare iuțeala, ne ziceam noi, abia smulgându-ne din glodul framântat și gros, pe când fețele gânditoare, tacute ale ofițerilor se aprindeau de câteori se zărea în lungul drumului verpurtor de țară vre-un călareț, alături cu pământul, alergând în fugă nebuună, cu calul tot spune.

Nu prea miroșia a bună; ne dau târcoale dușmanii pe aproape; și, niște fiori aci, neobicinuiți ne furnicau prin tot trupul.

la ascunzișurile distruse, aci apoi a spart, cu granate de mână, poziția unui detașament dușman, care avea două mitraliere, și prin aceasta a contribuit în mod însemnat la succes.

Dușmanul a fost respins. Toți ofițerii și toți soldații au recunoscut unanim, că *infanteristul Barbu a fost cel mai viteaz între viteji*, și că e *vrednic de medalia de aur pentru vitejie*.

În 12 luna c. (Martie), Duminică, am vizitat, însoțit de o număroasă deputațiune de ofițeri, pe bravul soldat în spitalul de rezervă numărul 13 din Iosefin (suburbul Timișorii) și i-am pus pe pept, în sala mare de bolnavi, în prezența multor soldați răniți, dar cu fețe vesele, rara și frumoasa distincție. Totodată am avansat pe *infanteristul Barbu la rangul de sergent (zugsführer)*.

Astăzi i-am trimis darul corpului ofițeresc ca ajutor pe seama celor trei copii ai săi, suma de 50 coroane, apoi tabac, țigari și de ale mâncării.

Noi toți, ofițeri și soldați, recunoaștem cu admirație nefățărită vitejia adevărată, vrednică de a servi ca esemplu, a unui om simpțu, a viteazului nostru camarad de război, a sergentului *Nicolae Barbu!*“

Neamul românesc și toți aceia, cari îți aprețiază cu deplină sinceritate eroismul și ținuta ta marțială în fața inamicului, îți doresc frate *Barbule* însănătoșare grabnică, să te poți reintoarce sănătos la ai tăi, și dacă jurământul depus Majestații Sale va cere să mergi din nou în războiu, Dumnezeu îți ajute, ca la lanțul de glorie ce-l faurește neamul nostru în aceste lupte gigantice, să înșirui noi inele de credință și fidelitate față de tron și patrie.

„Păi, o fi ce-o vrea Dumnezeu sfântul“, zicea Florian, părănd cel mai liniștit dintre noi și pășia bărbătește.

Pe la cina cea bună, după un drum lung și ostencios, fără pic de popas, fruntea trupelor intra pe poarta de miazăzi a târgusorului de grauiță glodos și murdar de mânia focului.

O droae de parveniți; în caftane lungi, tinoase până sus, cu calabalsul ghemuit în spate ori grămădit pe câte o brișcă hodorigită, clae pe grămadă, în vârf cu spuza de copii nespălați și dehămați, se spintea zădarnic să fie smâcită din glodul lipicios, de câte-o mârtoagă, deșirată, cu oasele eșite, plină de răni scârboase, cu buzele dăbălă-nate, gemând neputincioasă sub potopul de lovituri desnădajduite.

O învălmășeală asurzitoare de strigăte, de țipete văietoroase, în tovărășia zberăturilor ciudate de ghio! vișta! și scâncetul copiilor înfrigoșăți, îți storcea lacrimi de milă.

Văzduhul răzbuibua înfiorător de mugetul gurilor de tun și ropotul întepit de oțele, străfulgerat în lung și lat de învălmășala aprinsă a limbilor de foc învrăjbite.

„Sfârșitul lumii băieți, șopti unul, bătaia lui Dumnezeu, pentru păcatele noastre.“

(Va urma.)

Ce a decis ententa în consiliul de războiu din Paris. — Despre consiliul de războiu pe care l-a ținut Impătrita Înțelegere la Paris, „Secolo“ publică date interesante. În consiliul acesta s'a făcut cunoscută, în amănunte, puterea militară a ententei în ostași, armamente, muniții, s'au discutat situațiile de pe toate fronturile și s'a constatat, că de ce număr de trupe au lipsă pentru apărarea fronturilor și afară de aceștia câți le mai pot sta la dispoziție. Au stabilit planurile, pe cari trupele ententei le pot esopera unitar pentru grăbirea păcii. Au notat, că la primăvară Rusia va avea o armată de trei milioane, iar Anglia de 250 mii. Despre armamente s'a referat, că America furnizează Franței și Angliei tunuri de calibru mare, iar Japonia lucră încontinuu la fabricarea de tunuri pentru Rusia așa, că ententa nu va duce lipsă de tunuri și muniții. S'au luat deciziuni în înțelesul de a se mări numărul trupelor din rezervă. Acestui consiliu de războiu îi va urma conferința politicianilor la care vor lua parte toți comandanții supremi, cari vor primi ordin ca numai decât să execute hotărârile aduse.

Războiul european.

După o apărare vitejească în decurs de șase luni a pozițiilor dela Usciecko, comandantul trupelor noastre colonelul Planckh, în urma bombardărilor vehemente ce se făceau asupra acestor poziții de artileria rusească, Duminică a decis să părăsească pozițiile dela Usciecko. Pozițiile erau pe d calntregul distruse, cu toate aceștia

trupele de aici au mai luptat șapte ore și numai la ordin au părăsit ruinele pozițiilor, cari acum sunt mormintele eroilor. Pe frontul rusesc se dau lupte oprige în tot locul, în special la trupele de sub comanda lui Pflanzler-Baltin.

Italianii au dat atacuri pentru ocuparea pozițiilor dela Rombon și Mrzli Vrka, dar au fost respinși. Asupra portului și trupelor din Valona aeroplanele noastre au aruncat cu succes mai multe bombe. În Muntenegru și Albania e liniște. La apus au avut loc lupte mari în pădurile ce se estind spre nord-ost de Avancourt, unde trupele germane au luat cu asalt toate pozițiile franceze. Inimicul a avut pierderi simțitoare, 32 ofițeri nerăniți, între cari sunt doi coloneli și 2500 ostași.

Tombola

unor dame în favorul orfelinatului nostru.

În legătură cu ofertele marinoase ale domnișoarelor din Beiuș suntem în fericita poziție de-a putea anunța publicului românesc și străin, că doamnele din Beiuș încă au luat o inițiativă, vrednică de urmat și airea, în favorul orfelinatului din Blaj.

E vorba de o tombolă (loterie) cu 500 de numere (nrul 1 cor.), ce se va aranja în Dumineca Tomii (30 April) a. c.

Se vor sorti la această tombolă diferite lucruri de mână și artă casnică românească, precum și alte obiecte (tablete, ținătoare de perii, de gazete) etc. etc.

O parte a lucrurilor de mână și a obiectelor, ce vor fi să se sortească, o vor pune la dispoziție damele din Beiuș. Sunt rugate însă, pe calea aceasta, cu toată căldura ce o merită importanța cauzei, să binevoiască a trimite obiecte, asupra cărora să se poată trage sorti, și damele din alte părți.

Persoanele, cari doresc să contribuie cu lucruri de mână sau alte obiecte pentru tombolă să binevoiască a le trimite doamnei *Elisa Dr. Pavel*, profesoară în Beiuș (Belényes). Iar persoanele, cari doresc — poate fi oricine fără deosebire de naționalitate ori confesiune — să cumpere bilete de tombolă (loterie) să se adreseze doamnei *Marta Iepure*, profesoară în Beiuș (Belényes). Se pot cumpăra, firește, și mai multe bilete spre a se desface în cercuri cât mai largi.

Sortirea lucrurilor de mână și a celorlalte obiecte se va întâmpla pe lângă ceremoniile obișnuite în ziua numită (30 April) a. c. Înaintea publi-

cului din Beiuș și a altora, cari vor binevoi a participa.

Câștiguri vor fi foarte multe. Atâtea, câte lucruri de mână și câte obiecte se vor putea aduna. Școala civilă de fete încă își dă prețiosul-său concurs. Șanse de câștig sunt deci foarte mari.

Numerii, cari vor câștiga se vor publica și în această foaie și se vor expune și în vitrina librăriei »Doina« din Beiuș. Persoanelor, cari locuiesc afară de Beiuș și nu vor fi de față la tragerea sortilor, li-se vor trimite obiectele câștigate cu posta.

Din încredințarea damelor din Beiuș:

Ioan Georgescu
prof. de liceu.

Informațiuni.

O hotărîre nobilă. Sinodul preoților din tractul Sebeș a hotărît cu unanimitate, ca proxima rată de cvincvenal fiecare să o dăruiască orfelinatului.

Parentarea episcopului Hossu. Azi în 22 crt., intrunindu-se în conferință episcopatul episcopilor romano și greco-catolici, în sala festivă a Seminarului central, — primatele, cardinalul Dr. Ioan Csernoch, deschizând conferința, după ce a salutat pe cei prezenți, a făcut elogiul funebru al regretatului episcop al Gherlei, Vasile Hossu. A anunțat apoi conferința, că episcopatul acesta care n'are încă titular, e reprezentat la conferință prin vicarul Ioan G. Orgiu.

La conferința episcopescă, afară de I. P. S. Mitropolitul Victor, au luat parte P. S. Lor episcopii Dr. Dem. Radu din Oradea și Dr. Valer Tr. Frențiu din Lugoj.

Pentru orfelinatul din Blaj. În numărul de azi, din cauza abundenței de material, nu am putut publica listele cu contribuiri intrate la administrația centrală pentru orfelinatul din Blaj. În numărul viitor vom continua publicarea listelor de oferte.

Directorul suprem al cercului de învățământ Cluj. La propunere, ministrul de culte și instrucție publică a denumit pe Ștefan Szentimrei, director la gimnaziul din Sibiu de director suprem al cercului de învățământ Cluj.

„Pagini literare“. Nu am primit încă la redacția noastră noua revistă literară, mult așteptată, că a apărut la Arad. Am avut însă ocaziunea de a răsfoi numărul prim, la Librăria noastră seminarială, care a primit mai multe exemplare spre desfacere.

Și până a reveni mai pe larg asupra ei, constatam, că revista se prezintă în condițiile cele mai bune cu un bogat material literar și științific, datorit celor mai bune condeie ce le avem. De foarte mare valoare sunt și clișeele originale de pe câmpul de luptă, trimise de ofițeri români. Revista se poate abona și prin Librăria noastră. Vom reveni.

Bustul lui Creangă. Povestitorul senin al copilăriei noastre Ion Creangă, va avea în curând un bust la Iași. „Mișcarea“ din Iași ne aduce următoarea veste:

„Bustul marelui prozator Ion Creangă, va fi așezat în micul splai de pe strada Seulescu.

„Bustul care va fi executat de maestrul Dimitriu, va fi gata în cursul lunii Iunie a. c.

„Cum însă în planul sculptorului era de a se așeza la picioarele statuei un copilăș cetind poveștile lui Creangă, iar fondul actual e neîndestulător, lucrările în bronz fiind astăzi înzecit de scumpe, s'a căutat a se spori fondurile necesare și atât comitetul cât și cercul didactic din Iași vor face un nou apel la publicul admirator al talentului lui Creangă de a contribui spre a se întregi și termina lucrarea“.

În 22 Martie s'a împlinit anul de când fortăreața Przemysl, după o rezistență eroică de patru luni și jumătate, din lipsa de alimente, a fost silită să capituleze cu eroism. După căderea acestei fortărețe armatele rusești amenințau cu invadare, dar mersul lor a fost oprit de culmile Carpaților, când la Gorlice armatele noastre, după încercări uriașe, au silit trupele rusești să bată în retragere și după șase săptămâni fortăreața Przemysl din nou a fost eliberată. În Galiția, pe cadavrele ostașilor din Przemysl din nou s'au ivit zorile vieții. Azi, după scurgerea unui an dela căderea Przemyslului, cu lacrimi privim la mormintele eroilor din fortăreața aceasta, și trimitem salutul nostru ostașilor români cari se află în captivitate rusească și cari au dat dovadă de vitejie și cu ocaziunea ultimului asalt din Przemysl.

Un interview. Colonelul House, omul de încredere al prezidentului Wilson, a fost interviewat la Londra după vizita sa la Paris, Geneva, Basel și Berlin. Iată cum relatează „Daily Telegraph“ declarațiile lui House:

— Cum credeți, d-le colonel, că va sfârși războiul?

— N'am auzit nimic despre asta: nici nu mă gândesc.

— La întoarcere aveți de sigur să faceți un raport la senat?

— Nu știu ce am să fac. Se poate să nam nimic de comunicat.

— Ați văzut pe Impăratul Germaniei sau pe Kronprinț?

— Da. — Dar nu de data asta. Nam stat de cât patru zile la Berlin.

— Nu ați cules nici o impresie cu privire la durată războiului?

— Nici una.

— Puteți considera călătoria D-Voastră ca un succes?

— Depinde... de ceace se înțelege prin cuvântul succes.

Totuși sunt destul de satisfăcut în ceace mă privește...

Proprietar, editor și Redactor responsabil:
Ioan Suciu.

Aviz.

La subsemnata societate află aplicare imediată

un COMIS (calfă) în bransa de ferărie și băcănie.

„Consum“
societate comercială pe acții.